

गिल्, गिलति s. u. 2. गृ.

गिल (von 2. गृ) 1) adj. *verschlingend*, s. असंसूक्तगिल, तिमिगिल.

— 2) m. *Citronenbaum* (जम्बीर) ÇABDAR. im ÇKDR. Beruht wohl auf einer Verwechslung von कुम्भीर *Krokodil* mit जम्बीर und जम्भीर; vgl. गलप्राक्.

गिलगिल (wie eben mit Redupl.) adj. *schlingend* P. 6, 3, 70, VArtt. 7. — Vgl. तिमिगिलगिल.

गिलप्राक् (गिल + प्राक्) m. *Krokodil* (नक्र) RiáAN. im ÇKDR.

गिलन (von 2. गृ) n. *das Verschlingen* AK. 3, 3, 11, Sch. कवलगिलने कण्ठव्यथा BHÁVAPR. im ÇKDR. u. ततकाम.

गिलायु (von गिल) m. *eine harte Geschwulst im Schlunde* SuçA. 1, 92, 11. 306, 15. 308, 9. 2, 131, 7.

गिलि (von 2. गृ) f. *das Verschlingen* AK. 3, 3, 11, Sch.

गिलोड्य N. einer Pflanze SuçA. 1, 137, 1. 2, 78, 20. — Vgl. अङ्गलोड्य, गलोड्य und गालोड्य.

गिञ्जु m. *Sänger; Kenner des Sāmaveda* UṇḍIK. im ÇKDR. — Vgl. गेञ्जु.

गीःपति und गीःपति (गिर् + पति) = गोप्ति gaṇa अक्रादि zu P. 8, 2, 70, VArtt. 2. Vop. 2, 53. H. 818. 119, Sch. H. ç. 13.

गीत s. u. 2. गा.

गीतक (von गीत) n. *Gesang* JióN. 3, 113. VP. in Śih. D. 2, 14. BāG. P. 8, 15, 21. सप्त स्वरा धामरागाः सप्त — गीतकानि च सप्तैव तावतीशाःपि मूर्कनाः MāK. P. 23, 51, 59.

गीतगोविन्द (गीत + गो^०) m. *Govinda* (Kṛshṇa) *im Liede*, Titel eines lyrischen Drama, GILD. Bibl. 279. fgg. Verz. d. B. H. No. 372. fgg.

गीतपुस्तक (गीत *Gesang* + पुस्तक *Buch*) n. und गीतपुस्तकसंघः m. s. BUN. Intr. 32.

गीतप्रिय (गीत + प्रिय) adj. f. *आ den Gesang liebend*; f. N. einer der Mütter im Gefolge von Skanda MBh. 9, 2625.

गीतमोदिन् (गीत + मोदिन्) 1) adj. *durch Gesang erfreuend*. — 2) m. ein Kiūnara ÇABDAR. im ÇKDR.

गीतायन (गीत + अयन) n. *eine Procession unter Gesang* BāG. P. 4, 4, 5.

गीति (von 2. गी) f. 1) *Gesang* H. 280. an. 2, 166. MED. 1. 16. NīR. 10. 5. LĀP. 7, 5, 21. 12, 1. ÇĀK. 3, v. 1. 59, 11. P. 1, 2, 34, Sch. — 2) N. eines Metrums (2 Mal 12 + 18 Moren) ÇRUT. 3. COLEBR. Misc. Ess. II, 73. 154. H. an. MED.

गीतिका (von गीति. f. 1) *ein kurzer Gesang, ein kleines Lied*: गायत्रि च गीतिका चापि तस्य संपद्यते MBh. 3, 8173. — 2) N. eines Metrums (4 Mal —————) COLEBR. Misc. Ess. II, 163 (XV, 4).

गीतिन् (von गीत) adj. *der singend vorliest* ÇIKSU³ 32.

गीत्यायी (गीति + आर्या) f. N. eines Versmaasses (4 Mal 16 Kürzen) COLEBR. Misc. Ess. II, 87. 110. 153. 162 (XI, 14).

गीथा (von 2. गी) f. *Gesang*, bei der Erklärung von उद्गीथ ÇAT. Bā. 14, 4, 1, 25.

गीरथ (गिर् + रथ) m. *Held in der Rede*, ein Bein. Bṛhaspati's (des Planeten Jupiters) TRĪK. 1, 1, 91. H. ç. 13.

गीर्षा partic. praet. pass. s. u. गृ und vgl. गरगीर्षा.

गीर्षा (von 2. गृ) f. *das Verschlingen* AK. 3, 3, 11. Vop. 26, 184.

गीर्देवी (गिर् + देवी) f. *die Göttin der Rede*, Sarasvatī ÇABDAR. im ÇKDR.

गीर्पति = गोष्पति gaṇa अक्रादि zu P. 8, 2, 70, VArtt. 2. Vop. 2, 53. H. 119, Sch. Ist schwerlich eine richtige Form.

गीर्लता (गिर् + लता) f. N. einer Pflanze (s. महाड्योतिष्मती) RiáAN. im ÇKDR.

गीर्वत् ved. adj. von गिर् P. 8, 2, 15, Sch. — Vgl. गिर्वन्.

गीर्वाण m. *Gottheit* AK. 1, 1, 1, 4. H. 19. 89 (गीर्वाण). BāG. P. 3, 16. 32. 8, 15, 32. 9, 4, 23. Vop. p. 176. — Zerlegt sich scheinbar in गिर् + वाण oder वाण *dessen Pfeil die Rede ist*, ist aber in Wirklichkeit nur eine Corruption des ved. गिर्वणस्.

गीर्वाणकुसुम (गी^० + कु^०) n. *die Blume der Götter, Gewürznelken* RiáAN. im ÇKDR.

गीर्वि (von 2. गृ) adj. *verschlingend* Vop. 26, 167.

गीष्पति (गिर् + पति) m. Vop. 2, 53. *Herr der Rede*: 1) Bein. Bṛhaspati's AK. 1, 1, 2, 25. 3, 4, 25, 164. 2, 7, 8. TRĪK. 2, 8, 48. H. 119. 818, v. 1. — 2) ein Gelehrter ÇABDAR. im ÇKDR. — Vgl. गीःपति, गीर्पति.

गीस्तरा (compar. von गिर्) f. *eine vorzügliche Rede, — Stimme* P. 8, 3, 101, Sch.

गीस्व n. nom. abstr. von गिर् Vop. 7, 25.

1. गु, गवते *gehen* NAIG. 2, 14. Vielleicht nur wegen 4. गु angenommen.

2. गु, गवते *tönen* DuĪTUP. 22. 52. Nur in den reduplicirten Formen जोगुवे, जोगुवान zu belegen und zwar in der caus. Bed. *ertönen lassen; laut aussprechen, verkünden*: उपो वेनस्य जोगुवान श्रोणिं स्यो भुवद्दोर्यो नोधाः RV. 4, 61, 14. शेवं हि ज्ञायं वां विश्वांसु तामु जोगुवे 5, 64, 2. अक्रूर्म्य इजोगुवानाः पूर्णा इन्द्र तुमतो भोवनस्य TBa. 2, 7, 3, 14. — intens. *aufjauchzen*: यदन्नं विज्वागदेद्यद्गङ्गुयत्तद्गङ्गुवस्य गौङ्गवत्वम् PAṆĀV. Bn. 14, 3. Vgl. जोगु.

— प्रति *vor Andern hören lassen*: प्रति यदीं क्विष्मन्विष्मामु तामु जोगुवे RV. 1, 127, 10.

3. गु (v. 1. गू), गुर्वति *cacare* DuĪTUP. 28, 106. partic. गून P. 8, 2, 44. VArtt. 2. Vop. 26, 96. *cacatum* AK. 3, 2, 46. H. 1495. — Vgl. गूथ.

— वि, partic. विगून P. 8, 2, 44, VArtt. 2, Sch.

4. गु (von 1. गा) adj. am Ende eines comp. *gehend* in अग्निगु, वनगु. Hierher gehört wohl auch प्रियंगु und vielleicht auch शाचिगु. — Vgl. गू in अग्नेगु.

5. गु (von गो *Rind, Erde, Strahl*) am Ende eines adj. comp. P. 1. 2. 48. Vop. 6, 14. दशगु *zehn Kühe besitzend*, सत्सगु *tausend K. besitzend* MBh. 13. 3742. M. 11, 14. चलद्गु *unter dem die Erde bebt* BāG. P. 1, 9, 37. — Vgl. अनुगु, अनुज्ञगु, अरिष्टगु, उपगु, उन्नगु, कर्षगु, वैष्टिगु, वैष्मिगु, भूरिगु, रौणद्गु, ललामगु, शंगु, श्रुष्टिगु, सप्तगु, सवगु, सुगु, सुर्मद्गु.

गुग्गुलु m. = गुग्गुलु *Bdellion* BHAR. zu AK. 2, 4, 2, 14. H. 1142. an. 4, 286. VARĀH. Bṛh. S. 86, 3. 5. 76, 15. fgg.; im Comm. stets गुग्गुलु.

गुग्गुलु f) proparox. n. und m. (dieses in der späteren Sprache) *Bdellion*, ein kostbarer Wohlgeruch und Heilmittel, LIA. 1, 290. AK. 2, 4,